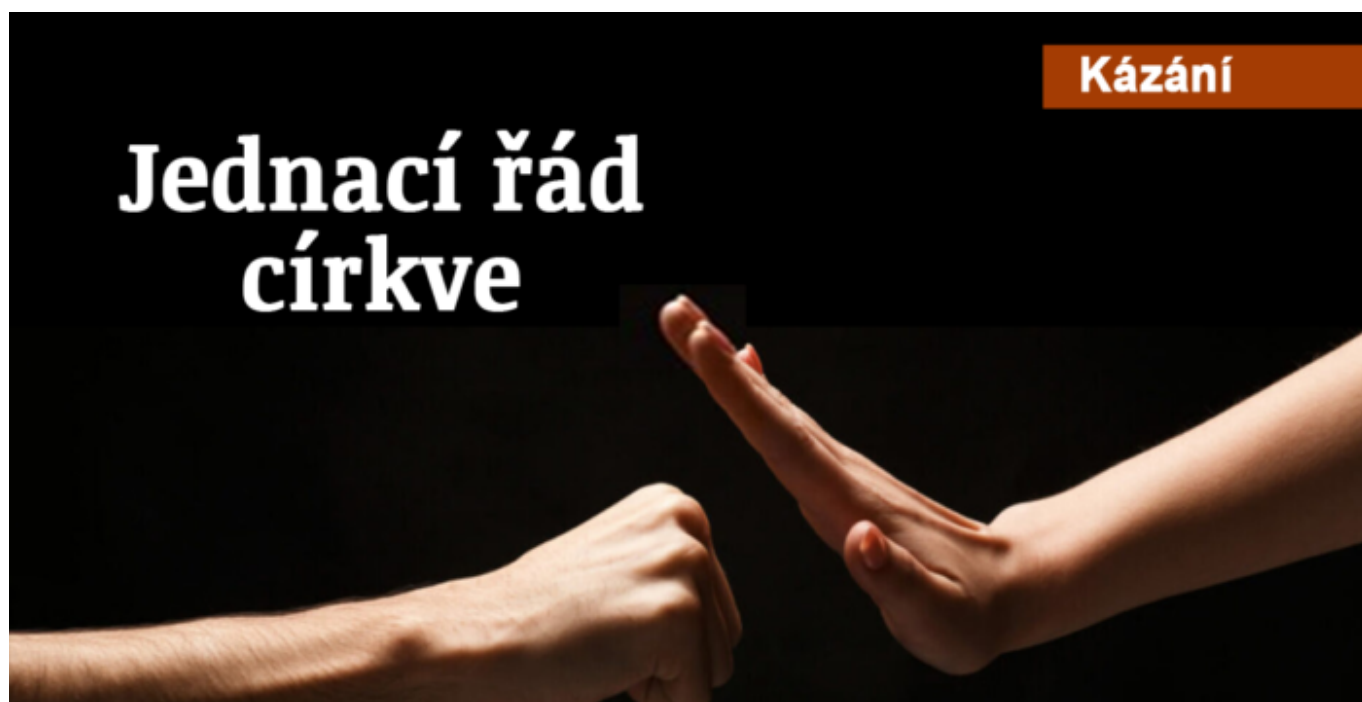

Kázání: 138. Jednací řád církve

Násilí v Ježíšově jednacím řádu nemá místo.

Kázání

Jednací řád církve

čtení: Matouš 18, 15 – 22

15 Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra.
16 Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď“.

17 Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník.

18 Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.

19 Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.

20 Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

21 Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“

22 Ježíš mu odpověděl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“

Sestry a bratři,

Bible je poměrně rozsáhlá knihovna, má nejméně 66 knih se spoustou kapitol a ještě větším množstvím jednotlivých veršů. Někdy je to nuda, třeba když se musíte pročíst dlouhými rodokmeny. Někdy zase nevíte, jak textu rozumět, protože od chvíle, kdy ho někdo sepsal už je to přece jenom nějaký pátek.

Ale když budete trpěliví, může se stát, že, obrazně řečeno, narazíte na zlatou žílu. „Wow!“ řeknete si, „tenhle veršík je přímo kouzelný! Jestli se dá na Bibli spolehnout, pak jsem právě vyhrál v loterii!“ Poslouchejte:

„...shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“

No není to kouzelný veršík? Dostanete shůry cokoli, na co si vzpomenete! Podmínky jsou snadno splnitelné. Stačí si najít někoho druhého, který do toho půjde s vámi. Třeba někdo z rodiny, nebo někdo jiný, to už je jedno. A potom už jen začít prosit. Veršík sice neudává, jak dlouhá má modlitba být a kolikrát se má opakovat než zabere, ale to nás nesmí zviklat.

Pozemských žádostí, proseb a přání tam v nebi dostávají každodenně kvanta, ale určitě jsou na to zařízení, jinak by se ten kouzelný veršík v Bibli neobjevil. Prosba bude bezpochyby zanedlouho vyřízená. Jak jednoduché! Díky zásahu z nebes jako zázrakem třeba udělám ve škole zkoušky, zvýší se mi plat, přestane mě bolet koleno nebo sousedovi konečně chcípne koza. No kdo by to nebral?! A přitom stačí tak málo. Vztít ten kouzelný veršík vážně a doslova!

Dost ironie. Myslím ale, že jsem zas tak moc nepřeháněl. Někteří lidé skutečně podobným způsobem uvažují. Pána Boha pokládají za kouzelného džina, který, když se ví, jak na něj, udělá první poslední. Jako důkaz, že se to tak může dělat, jim slouží třeba právě ten dnešní „kouzelný“ veršík. Stačí se shodnout s někým druhým, poprosit a pak už jen sledovat, jak mi všechno zázračně vychází.

Jenže je to opravdu tak? Dává Ježíš svým učedníkům návodný postup, jak si polepšit prostřednictvím nebeské zásilkové služby? Jistěže ne. Problém spočívá v tom, že se tenhle nebo jiný verš vytrhne ze svého posazení v daném oddíle Písma. O samotě může vypadat jako „kouzelný“, ale ve skutečnosti to tak není. Ve skutečnosti často sděluje něco docela jiného, než jsme si bez vědomí širší souvislosti mysleli.

A to je právě případ 19. verše 18. kapitoly evangelia podle Matouše. Ježíš v této kapitole rozhodně učedníkům neradí, jak být úspěšní, šťastní a bohatí. Seznamuje je s novým církevním jednacím řádem. Je to takové školení o tom, jak spolu mají lidé v křesťanském sboru vzájemně jednat.

První paragraf zní: Největší je ten, kdo se chová jako ten nejmenší, kdo je pokorný, kdo se nepředvádí a netváří se, že všechno ví a o všem může rozhodovat. Výhoda takového vědomého ponížení se je, mimo jiné, v tom, že potom mohu lépe vnímat všechny skutečně „nepatrné“, jak Ježíš obyčejné lidi nazývá.

Tady přichází na řadu paragraf 2: Běda tomu, kdo obyčejné, „nepatrné“ lidi svede k nějakému hříchu! Třeba k nenávistnému strachu ze všeho, co neznáme, třeba k povýšeneckému pocitu nadřazenosti, třeba k sektářskému blouznění. „Svody nutně přicházejí,“ říká Ježíš učedníkům na rovinu. Je třeba počítat s tím, že se tu a tam někdo trhne, že už mu to obyčejné evangelium nebude stačit a nechá se zlákat nějakou rádobou lepší pastvou, kde je všechno jasné a jako na talíři.

Co s tím? Pro lepší pochopení Ježíš přidává podobenství o ztracené ovci. Však ho známe. Ovce, která si možná ve stádu připadala nepatrná, se nechá svést nabídkou údajně lepší pastvy. Ve chvíli, kdy se trhne, připadá si o dost chytřejší, než ty ubohé kolegyně, co pořád dokola přezývají to samé.

V podobenství ovšem nikde nečteme, že by jí to nakonec docvaklo, že by si přiznala omyl a chtěla se vrátit. Kdepak. Ovce, která se nechá svést k hříchu povýšenosti, nesnášenlivosti a sebestřednosti, si to obvykle hned tak neuvědomí. Právě proto ono Ježíšovo „Běda kdo svede k hříchu“. Tohle je vážná situace.

Ztracená ovce si myslí, že nikoho nepotřebuje a všechno ví nejlépe – buďto se k ní ostatní přidají a

nebo ji už vůbec nezajímají. Nemyslíš si to co já? Tak s tebou končím, a basta. Typické chování všech sektářů, blouznivců a fundamentalistů.

Jak se s tím v církvi nebo ve společnosti popasovat? Právě o tom pojednává paragraf 3 Ježíšova jednacího řádu. Je třeba udělat všechno pro to, aby se ztracená ovce vrátila zpátky. Když tvůj bratr zhřeší, když se vytahuje, protože je přesvědčen, že jedině on má pravdu, když tě ponižuje a odsuzuje, protože mu všechno neodkýváš, pak mu to musíš říct. Jestliže to nepomůže, přiber si jednoho nebo dva svědky. Pokud ani tohle nezabere, nedá se nic dělat, musejí se o tom dozvědět i ostatní.

Když si ztracená ovce, přesvědčená o své lepší pastvě, nedá říct ani poté, pak nezbývá než se s tím smířit a nechat ji být. Ve starém zákoně se používal ještě další stupeň, jak pomatenou ovci přivést k rozumu. Prostě provinilec dostal pár holí. Násilí ale v Ježíšově jednacím řádu nemá místo.

Jsou situace, kdy rozchod je nejlepším řešením. Jenže máme na to vůbec právo? Kdo si vezme na odpovědnost říct té nadmuté ovci: „Žvýkáš jinou travu, než bys měla a nedělá to dobře tobě ani celému stádu, proto bude lepší, když se rozejdeme.“ Kdo bude mít tu odvahu? Vždyť, ruku na srdce, sami nejsme dokonalí a tu a tam si k evangeliu přikousneme nějaký ten hořký plevel.

Odpověď dává další, 4. paragraf: „Cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi.“ Ježíš tady používá odbornou právnickou terminologii tehdejších znalců Zákona. Jinými slovy říká: „Nebojte se v takových případech rozhodnout. Pokud budete postupovat v zájmu zbloudilé ovce s cílem ji získat zpátky a ne ji odsoudit, pak i kdyby to nakonec nepomohlo, a vy se s ní rozejdete, nikdo v nebi vám to nebude vyčítat. Jak si s problémem poradíte, je na vás, Pán Bůh vás nebude kvůli tomu popotahovat.“

A právě teď přichází na řadu onen kouzelný veršík, který jsem zmiňoval na začátku: „...shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“ Ježíš má na mysli jednatele křesťanského společenství, kteří nesou odpovědnost za vyřešení problému.

Aby se dalo hlasovat, nejmenší lichý počet nějaké té sborové rady nebo staršovstva jsou tři lidé. Pokud se dva, tedy většina, shodnou na nějakém řešení a na modlitbě to předloží Bohu, v nebi k tomu připojí své razítko.

Ona věta „můj nebeský Otec jim to učiní“ se dá lépe přeložit ve smyslu, že Pán Bůh to rozhodnutí potvrdí, prostě jak se na zemi sbor rozhodne, tak to bude. Proč? Je to jednoduché. Protože „kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém,“ uzavírá Ježíš tenhle paragraf, „tam jsem já uprostřed nich.“

Pokud se totiž ti tři sboroví jednatele sejdou v Kristově jménu, pak to znamená, že si dají velký pozor, aby nejednali ve jménu někoho jiného. Pak to znamená, že vezmou v úvahu všechno, co kdy Ježíš řekl; že se budou orientovat podle toho, jak sám v podobných případech jednal. Za těchto předpokladů je vysoký stupeň pravděpodobnosti, že nebudou rozhodovat na základě nějakých osobních předsudků, ze msty nebo nesoucítě.

Tak takhle, sestry a bratři, zní Ježíšův církevní řád. Ponechání ovce nadmuté nesnášenlivostí a pocitem nadřazenosti samotné sobě je až tím úplně posledním řešením. Učedníku Petrovi to vrtalo hlavou. Potřeboval slyšet nějaký konkrétní údaj, který by dal celému jednacímu řádu nějaký určitější rámec.

„Dobře Pane. Tak tedy když si ten bratr, který se nechal svést, stouplo mu to do hlavy a choval se k ostatním nepěkně, když si dá říct a my mu odpustíme, co když se to celé bude opakovat? Kolikrát se mu dá celkem odpustit, abychom nebyli za blázny? Sedmkrát?“

„Kdepak, to je málo,“ odpoví Ježíš, „pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“

A jestli je v Bibli nějaký kouzelný veršík, pak je to právě tenhle. Odpustit tolikrát za sebou nikdo sám od sebe neumí. Kdo ale o tuhle dovednost skutečně stojí, nebeský Otec mu to učiní.

PeČ

SPCH 6. 9. 2020

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)